

Jeg giver Ordet til Ordføreren for Forslagsstillerne, 6te Medlem for 1ste Kreds.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Bloug): I Anledning af de Bemærkninger, den ærede Formand gjorde, skal jeg udtale, at Forslagsstillerne have antaget det trykte Exemplar af Forretningsordenen, der findes sammen med Folkethingets Forretningsorden og forskellige andre Bestemmelser, for at være den officielle Udgave af Forretningsordenen, og at det Blad, med selve Landstingets Forretningsorden, som foreligger, kun er et Aftryk deraf; jeg indrømmer, at der er en Forskiel i Urtæbetegnelse, som altsaa maa bedes rettet derefter. — Med Hensyn til Forslagets formelle Side skal jeg bemærke, at det stilles af tre Medlemmer af Forretningsudvalget. Det har været behandlet i Udvalget for Forretningsordenen, men af dettes 7 Medlemmer varede to fraværende paa Grund af Sygdom, medens to andre Medlemmer ikke ønskede at være Medforslagsstillere; men det har altsaa været behandlet i dette Udvalg. Ærede Medlemmer ville se, at vi ingenlunde bestrøde eller benægte, at Forretningsordenens Friste ikke bør forandres saaledes, at der skal udføres simpel Majoritet til at foretage Afvigelser fra Forretningsordenen, idet vi jo have beholdt kvalificeret Majoritet i saa Henseende, men det har forekommet os, og Erfaringen har paavist det, at den Majoritet, der nu udføres, er noget for stor. Naar Thinget nemlig kun bestaar af det mindste beslutningsdygtige Antal Medlemmer, 34 eller 35, behøver der ikke mere end et Mindretal paa 9 Stemmer til at forhindre Afvigelser fra Forretningsordenen, og det er dog formentlig et noget for ringe Tal i et Thing, der bestaar af 65 Medlemmer foruden Formanden. Ved den foreslaaede Forandring vil der behøves et større Mindretal til at udrette dette, nemlig 14, naar der kun er 34—35 Medlemmer tilstede, og der maa naturligvis udføres et større Mindretal, naar Medlemstallet i Thinget er større. Det er opfat saa længe at fremsætte dette Forslag, fordi vi ganske vist helst havde undgaaet at gjøre denne Forandring i den nylig trykte og udmeldte Forretningsorden, men eftersom vi komme Rigsdagens saadylnlige Slutning nærmere og nærmere, viser det sig jo, at det samme vil ske i Mar som er sket i endel af de foregaaende Aar; at en uhyre Mængde af Lovforslag og Sager strømme ind paa os i de aftenstidige Dage, saa at det er aldeles umuligt at faae nogen af dem behandlet, hvis de gamle regelmæssige Friste skulle

beholdes. Vi ønske altsaa at stille Thinget noget friere i sine Beslutninger, end det hidtil har været, ved at foreslaa denne Forandring. Forresten er det ikke Meningen hermed paa nogen Maade at gaa Mindretallet for nær; jeg tror, at man ganske rolig kan stole paa, at det Flertal, der vil behøves til at sætte en Forkortelse af Fristerne igjennem, ikke vil foretage overlede Skridt eller gjøre Noget, der ikke vil være hensynsfuldt imod Mindretallet.

Blom: Naar jeg har tilladt mig at bede om Ordet i denne Sag, er det, fordi det forekommer mig, at det høie Landsting bør forfaste det Forslag, som er stillet af 3 Medlemmer af Forretningsordensudvalget; to andre Medlemmer af dette have jo ikke villet være med til dette Forslag. Min Grund til at stemme mod dette Forslag er, at ligesaa vist som en Bestemmelse om, at endogaa temmelig lille Minoritet kan hindre enhver Sags forcerede Fremme i en parlamentarisk Forsamling, findes i saa godt som alle, i det Mindste alle kontinentale, parlamentariske Forsamlings Forretningsorden, ligesaa vist anser jeg det for nødvendigt, at en saadan Bestemmelse findes i vor. Jeg indrømmer villigt, at en Bestemmelse som den, at en Fjerdedel af en Forsamling kan forhindre en Sags extraordinære Fremme, kan misbruges; jeg veed overhovedet ikke, at der gives nogen Ret, uden at den kan misbruges. Foraa vidt man maatte mene, at denne Ret er bleven misbrugt, vil jeg blot bede den, som aldrig har misbrugt en Ret, at kaste den første Sten. Den, som aldrig har misbrugt sin formelle Ret til at sætte sine reelle Hensigter igjennem, vil jeg bede om at kaste den første Sten. Saa gad jeg nok se, hvem den Sten kom fra. Jeg vil bemærke, at det, at en Fjerdedel af en Forsamling kan forhindre en forceret Behandling af en Sag, forekommer mig at være en aldeles naturlig Regel. Jeg ser ikke rettere end, at der ved Behandlingen af en Sag meget let for de enkelte Medlemmer kan reise sig Spørgsmaal, der ere af en saadan Natur, at Medlemmerne absolut maa sige: „Sa det ville vi betænke os paa; det ville vi tale om med vore Meningsfæller eller med andre Medlemmer eller med Folk helt udenfor Thinget, inden vi tage en Beslutning derom“. Der vil saa maasse blive sagt: „Sa, er man ikke forberedt paa at kunne stemme om en Sag, kan man lade være“. Dertil skal jeg kun gjøre den Indvending, at vi have faaet vore Mandater til at sidde i Landstinget ikke for at lade være at stemme om en Ting, men for at stemme om den efter vor bedste